

Verantwoordelijkheid begint met dromen

James Bond droomde. Vreemd genoeg wist hij meteen waar en wanneer de droom zich afspeelde – het was tijdens de oorlog, hij was nog jong en hij liep over een verzonken landweggetje in Normandië, een karrenspoor tussen dichte sleedoornekken. In zijn droom zag hij na een bocht in het weggetje op een kluitje de verformfaaide lijken van drie Engelse parachutisten in een greppel liggen. Lichtelijk geschokt bleef hij instinctief staan om het schouwspel in zich op te nemen – het stille hoopje leek op een vreemde manier deel uit te maken van de omringende aarde, een ontspruitend plantaardig organisme in plaats van menselijke lichamen –, tot een boze stem uit de achterhoede riep dat hij moest doorlopen. Aan de andere kant van de greppel liep een boer achter een ploeg met twee zwoegende trekpaarden, alsof er geen sprake was van een oorlog en de gesneuvelde manschappen en de kleine commando-eenheid die ongemakkelijk en waakzaam over zijn terrein liep niets te maken hadden met zijn leven en zijn dagelijkse bezigheden.

Bond werd wakker en ging rechtop in bed zitten, geschrokken van de levensechte intensiteit en gedetailleerdheid van zijn droom. Hij voelde het bonzen van zijn hart, alsof hij nog steeds over het modderige karrenspoor langs de drie dode parachutisten liep, op weg naar het doel van hun missie. Hij dacht terug aan het moment, hij wist nog precies wanneer het was geweest: het was aan het eind van de ochtend van 7 juni 1944, de dag na de invasie in Frankrijk, D-day plus één. Waarom droomde hij over de oorlog?

Het gebeurde niet vaak dat hij in het doolhof van de angstaanjagende herinneringen uit die tijd verstrikt raakte. Hij streek met zijn hand door zijn haar en slikte, waarbij hij zijn droge, pijnlijke keel voelde. Te veel gedronken, de vorige avond? Hij pakte het glas water van zijn nachtkastje en nam een paar fikse slokken. Daarna ging hij weer liggen en dacht hij terug aan de gebeurtenissen van die zevende juni in het jaar 1944.

Met een bitter glimlachje stapte hij uit bed en liep hij naakt naar de badkamer. Het Dorchester beschikte over de krachtigste douches van alle Londense hotels en onder de scherpe, bijna pijnlijke naalden van heet water voelde hij hoe de traumatische herinneringen aan die dag in 1944 langzaam begonnen te vervagen en werden weggespoeld. Hij besloot zijn douche met twintig seconden onder de koude straal en overwoog wat hij met het ontbijt zou doen. Zou hij het naar zijn kamer laten brengen of zou hij naar beneden gaan? Beneden, besloot hij, daar zou de wereld er een stuk minder troebel uitzien.

Hij schoor zich en trok een donkerblauw kamgaren kostuum aan met een lichtblauw overhemd en een zwarte zijden stropdas. Tijdens het strikken van zijn das kwamen er ongewild toch weer herinneringen aan zijn droom naar boven. Hij was negentien, luitenant bij de Special Forces van de Britse marinevrijwilligers, als 'waarnemer' toegevoegd aan **BRODFORCE**, een onderdeel van de 30ste Aanvalseenheid, elitecommando's die als specifieke opdracht het veiligstellen van vijandelijke geheimen hadden: documenten, dossiers en coderingsapparatuur, alle legitieme oorlogsbuit uit de nadagen van de strijd. Bond was met name op zoek naar een nieuwe variant op een codeapparaat van de Wehrmacht, hopend dat hun snelle opmars voor een dusdanig verrassingseffect zou zorgen dat verdere verwoesting kon worden voorkomen.

Kort na de eerste aanvalsgolven op D-day waren er meerdere kleine eenheden van de 30ste Aanvalseenheid op de stranden van Normandië aan wal gegaan. **BRODFORCE** was de kleinste; hij be-

stond uit slechts tien commando's onder leiding van majoor Niven Brodie en luitenant Bond. Ze waren kort na zonsopgang op Gold Beach door een landingsvaartuig afgezet en vervolgens met een legertruck naar het dorpje Sainte-Sabine gereden, vlak bij het kasteel van Malflacon, waar het ss-hoofdkwartier van die regio van Normandië was gevestigd. Ze klommen samen met een Canadese infanterie-eenheid uit de wagen en legden het laatste stuk te voet af over de smalle weggetjes in de *bocage*, het Normandische coulisselandschap, over het uitgestrekte platteland. De opmars vanaf Gold was zo vlot verlopen dat er geen sprake was van een duidelijke frontlijn. BRODFORCE trok zo snel mogelijk voor de Britse en Canadese troepen uit om alle buit die in Malflacon te vinden was te kunnen confisqueren. Op dat moment hadden ze de dode parachutisten gezien, en het was majoor Brodie zelf geweest die naar Bond had geroepen dat hij moest doorlopen.

Bond haalde een kam door zijn haar om de eigenzinnige lok die steeds voor zijn ogen hing opzij te duwen. Misschien moest hij maar eens iets aan zijn kapsel laten doen, bedacht hij terloops, in de stijl van die tv-presentator – hoe heette hij ook al weer? – en zijn haar in overeenstemming met de geldende mode naar voren kammen in plaats van het in een scheiding te dragen. Nee, dacht hij, *pas mon style*. Hij slikte opnieuw, zijn keel deed echt pijn. Hij trok de deur van zijn kamer achter zich dicht, deed hem op slot en liep door de gang naar de lift. Hij drukte op het knopje en dacht: ja, roerei met gebakken spek, veel koffie en een sigaret, daar zou hij wel van opknappen.

De liftdeur ging open.

'Goedemorgen,' klonk een vrouwenstem in de lift.

'Goedemorgen,' antwoordde Bond automatisch en hij stapte naar binnen. Hij herkende onmiddellijk de onvergetelijke geur, het vanille en iris van Shalimar van Guerlain. Onvergetelijk, omdat het het parfum was dat zijn moeder altijd had gedragen. Het was alsof er een deur naar zijn jeugd openging. Hij werd vandaag

wel heel veel aan vroeger herinnerd, dacht Bond, en hij keek naar de vrouw in de hoek van de lift. Ze keek hem met een vragend glimlachje en met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Fijne verjaardag?’ vroeg ze.

‘Hoe weet u dat ik jarig ben?’ vroeg Bond met nauwelijks onderdrukte verbazing.

‘Een gokje,’ zei ze. ‘Ik zag gisteravond dat u iets te vieren had. Net als ik, dan voel je zoiets aan, als medefeestvierder.’

Bond voelde aan de knoop in zijn stropdas en schraapte zijn keel. Hij wist het weer. De vrouw had gisteravond een paar tafeltjes verderop gezeten.

‘Ja,’ zei Bond met een beetje zelfmedelijden. ‘Ik ben inderdaad jarig.’ Hij probeerde tijd te winnen om zijn hersens weer op gang te krijgen. Hij was vanmorgen echt niet in zijn normale doen. De lift zoemde omlaag naar de lobby.

‘En wat had ú te vieren?’ vroeg hij. Hij herinnerde het zich weer, ze hadden allebei champagne gedronken en hun glas naar elkaar geheven.

‘De vierde verjaardag van mijn echtscheiding,’ zei ze droogjes. ‘Een traditie die ik erin hou. Ik trakteer mezelf op een paar cocktails, een etentje met champagne van een goed jaar en een nachtje in een suite in het Dorchester. En vervolgens stuur ik hem de rekening.’

Ze was een lange, slanke vrouw, halverwege de dertig, schatte Bond, met een wilskrachtig, knap gezicht en met honingkleurig haar tot op haar schouders. Blauwe ogen. Scandinavisch? Ze was gekleed in een marineblauwe jumpsuit met een brede, goudkleurige rits die van onder haar navel tot aan haar hals liep. Het nauwsluitende materiaal verried haar welgevormde borsten. Bond liet zijn fysieke waardering even blijken met een glinstering in zijn ogen en zag dezelfde glinstering ook in haar ogen: boodschap ontvangen.

De liftdeur gleed met een gedempte ‘ping’ open op de begane grond.

‘Prettige dag nog,’ zei ze met een kort glimlachje alvorens ze de brede lobby in liep.

In de eetzaal bestelde Bond vier roereieren en een vijftal plakjes goed doorbakken spek. Hij nam een grote slok sterke, zwarte koffie en stak in afwachting van zijn ontbijt zijn eerste sigaret van de dag op.

Hij had hetzelfde tafeltje gekregen waaraan hij de vorige avond ook had gezeten. De vrouw had drie tafeltjes verderop links van hem gezeten, op een plek die zo was gekozen dat Bond zijn hoofd nauwelijks hoefde te draaien om haar goed te kunnen zien. Eerder die avond had Bond twee droge martini’s gedronken in Fielding’s, het besloten casino, waar hij erin was geslaagd in twintig minuten bijna honderd pond te verliezen met chemin de fer; hij was echter niet van plan geweest om daardoor zijn avond te laten bederven. Hij had een fles Taittinger Rosé 1960 besteld voor bij de eerste gang van zijn diner, gesauteerde Schotse sint-jakobsschelpen met een beurre-blancsausje, en hij had het glas geheven en zichzelf in stilte gefeliciteerd met zijn vijfenveertigste verjaardag. Op exact hetzelfde moment had hij de vrouw een paar tafeltjes verderop ook haar glas champagne zien heffen. Hun blikken hadden elkaar gekruist, Bond had even zijn schouders opgehaald en met een geamuseerd glimlachje op haar geproost. Ze had zijn toost beantwoord en hij had er verder niet bij stilgestaan. Ze was vertrokken en hij had zich geconcentreerd op het beoordelen van de fles Château Batailley 1959 die hij voor bij zijn hoofdgerecht had besteld: runderfilet, saignant, met pommes dauphinoises – daarom had hij niet echt oog voor haar gehad toen ze met parmantige tred langs zijn tafeltje liep; hij had alleen geregistreerd dat ze lang en blond was, een crèmekleurige jurk droeg en dat haar schoenen kleine, goudkleurige hakken hadden die glansden in het licht van de tafellampen toen ze langs hem liep.

Hij strooide een snufje peper over zijn roerei. Een degelijk ont-

bijt was een onmisbaar begin van de dag. Hij had zijn secretaresse doorgegeven dat hij die dag niet zou komen, een deel van zijn eigen verjaarscadeau. Het zou al net zo onmogelijk zijn om zijn vijfenveertigste verjaardag onder ogen te zien met het vooruitzicht dat hij straks aan het werk moest als het zonder fatsoenlijk ontbijt zou zijn. Hij bestelde nog een pot koffie; de hete vloeistof verzachtte zijn keel. Vreemd dat hij de vrouw weer in de lift had getroffen, dacht hij, en nog vreemder dat ze had geraden dat het zijn verjaardag was. Een wonderlijk toeval. Hij dacht aan een van de hoofdregels van zijn werk: als iets toeval lijkt, is het dat waarschijnlijk niet. Maar toch hing het leven aan elkaar van toevalligheden, dat kon niemand ontkennen. En ze was ook buitengewoon aantrekkelijk. De manier waarop ze haar haar droeg stond hem aan. Verzorgd, maar tegelijk natuurlijk.

De eerste kelner bood Bond de *Times* aan. Hij keek naar de kop: 'Vietcong-offensief ten koste van veel slachtoffers tot staan gebracht', en wuifde de krant weg. Nee, bedankt, vandaag even niet. De rits aan de voorkant van haar jumpsuit voelde als een provocatie, een uitdaging: trek me omlaag, leek hij uit te roepen. Bond glimlachte in zichzelf bij de gedachte dat hij precies dát zou doen en nam nog een kop koffie – er zat toch nog leven in de oude vos.

Bond ging terug naar zijn kamer en pakte zijn kostuum, overhemd en ondergoed van de vorige avond in. Hij stopte zijn toiletbenodigdheden in zijn koffer en controleerde of hij niets was vergeten. Hij wilde een paar aspirientjes voor zijn keelpijn; de koffie had die tijdelijk verzacht, maar nu voelde zijn keel weer dik en opgezwollen en was slikken pijnlijk. Griep? Waarschijnlijk eerder een koutje, hij had gelukkig geen koorts. Desondanks had hij de hele dag voor zichzelf. Hij moest een paar dingetjes regelen, maar verder had hij zichzelf diverse verjaardagspleziertjes beloofd.

Bij de balie stond een horde Japanse toeristen collectief te klagen over de rekening. Bond pakte zijn sigarettenkoker en terwijl

hij er een sigaret uit haalde en aanstak, constateerde hij licht bezorgd dat hij de vorige avond ruim dertig sigaretten had gerookt. Hij had het doosje bijgevuld voordat hij naar het casino was gegaan. Maar dit was geen dag voor gedachten over discipline en minderen, hield hij zichzelf voor, nee, dit was een dag voor ongebreideld genieten – toen, terwijl hij in zijn zak naar zijn aansteker zocht, rook hij opnieuw de geur van Shalimar en hoorde hij de stem van de vrouw weer.

‘Hebt u misschien een vuurtje voor me?’

Bond hield haar zijn aansteker voor en zij hield die met twee vingers op zijn knokkels op zijn plek. Aan haar voeten stond een kleine, zachtleren reiskoffer. Ze wilde ook uitchecken – ook weer toeval? Bond stak zijn sigaret aan en keek haar recht aan. Ze blies een rookwolk opzij en keek onverstoorbaar terug.

‘Volgt u mij of volg ik u?’ vroeg ze.

‘We lopen elkaar inderdaad wel erg vaak tegen het lijf,’ zei Bond. Hij stak zijn hand uit. ‘Bond is de naam. James Bond.’

‘Bryce Fitzjohn,’ zei ze. Ze gaven elkaar een hand. Bond zag dat haar nagels kort en niet gelakt waren, waar hij van hield, en voelde dat haar handdruk krachtig was. ‘Viert u uw verjaardag altijd alleen?’ vroeg ze.

‘Niet altijd,’ zei Bond. ‘Alleen had ik dit jaar geen zin in gezelschap.’

Ze keek op toen de rij toeristen zich in beweging zette.

‘Het zal verdorie tijd worden,’ zei ze. Bond dacht iets van een accent te bespeuren. Bryce Fitzjohn. Iers?

‘Gaat u voor,’ zei Bond.

Ze maakte haar handtas open en haalde er een kaartje uit dat ze hem aanbood.

‘Ik besluit mijn echtscheidingsfestiviteiten met een cocktailparty. Vanavond, bij mij thuis. Met een paar leuke en interessante mensen. U bent van harte welkom. Het begint om zes uur en daarna zien we wel hoe de avond verloopt.’ Bond nam het kaartje

aan – intussen begon er in zijn hoofd wel een zacht alarmbelletje te rinkelen. De uitnodiging was openlijk, de blauwe ogen waren oprecht. Ik wil je graag terugzien, luidde de boodschap, en de onderliggende boodschap was dat er wellicht ook op seksueel gebied wat plezierigs te beleven zou zijn.

Bond glimlachte verontschuldigend, maar stopte desondanks het kaartje in zijn zak. ‘Ik vrees dat ik al andere bezigheden heb,’ zei hij. ‘Helaas.’

‘Geeft niet,’ zei ze luchtig. ‘Misschien treffen we elkaar hier volgend jaar weer. Tot ziens, Mister Bond.’

Ze dreutelde naar de balie, waarbij Bond constateerde dat ze ook aan de achterzijde een zeer prettige aanblik bood. Hij had correct en volgens de geldende beleefdheidsregels gehandeld, maar tegelijk vroeg hij zich af of hij haar uitnodiging misschien iets te overhaast van de hand had gewezen.

Bond nam een taxi naar zijn appartement in Chelsea. Toen de wagen Sloane Square in draaide, voelde hij zich op slag een stuk beter. Sloane Square en Albert Bridge waren de twee plekken in Londen waarbij zijn hart altijd even opsprong, overdag en ’s avonds, ongeacht het jaargetij; ze symboliseerden voor hem het feit dat hij thuis was. Hij vond het prettig wonen in Chelsea, ‘Chelsea, dat lommerrijke, kalme en gecultiveerde stukje *spielraum* waar we werkten en ronddwaalden’. Wie had dat ook al weer geschreven? Maakt niet uit, dacht hij terwijl hij de taxichauffeur opdracht gaf vlak voor het met bomen omzoomde Wellington Square te stoppen. Wie het ook was geweest, Bond deelde zijn gevoelens. Hij stak het plein over en was in zijn zak op zoek naar zijn huissleutels toen de deur al werd geopend door Donalda, zijn huishoudster.

‘Ach, wat fijn dat u er weer bent,’ zei ze. ‘Er is een klein beetje sprake van een crisis; de schilders hebben in de woonkamer een vochtplek gevonden.’

Bond volgde Donalda zijn woning in en liet zijn tas in de gang

staan. Ze werkte inmiddels een halfjaar bij hem; ze was een nichtje van May, die jarenlang zijn vertrouwde huishoudster was geweest, maar die eindelijk en met tegenzin was gestopt, daartoe gedwongen door haar steeds erger wordende artritis. May was degene geweest die Donaldda als opvolgster had voorgesteld. ‘We vinden het wel zo prettig om het in de familie te houden, Mister James,’ had ze gezegd. ‘We zijn allemaal heel erg op elkaar gesteld.’ Donaldda was een slanke, ernstig kijkende jonge vrouw van eind twintig met een bedeesd glimlachje. Ze droeg nooit make-up en ze droeg haar haren in een kleine knot met een korte pony. Het kapsel van een non, dacht Bond. Vermoedelijk zou ze er met een klein beetje moeite een stuk minder alledaags en veel aantrekkelijker uitzien, maar de overdracht van de huishoudelijke taken van May was met zo’n rimpelloze efficiency verlopen dat hij eigenlijk niet wilde dat er ook maar iets veranderde in de situatie zoals die nu was. De ene ochtend had May zoals altijd het werk gedaan en de volgende dag had ze Donaldda geïntroduceerd. Er was een leerperiode van twee weken gevolgd waarin May en Donaldda de huishoudelijke taken gezamenlijk hadden verricht, en daarna was May vertrokken en had Donaldda het overgenomen. Er was volstrekt niets veranderd in de dagelijkse routine: zijn koffie was steeds exact op dezelfde sterkte, zijn roereieren hadden precies dezelfde samenstelling, zijn overhemden waren identiek gestreken, alle benodigde boodschappen werden gedaan en het huis bleef onberispelijk schoon. Donaldda was zijn leven binnengegleden alsof ze al van kindsbeen af voor haar taak was klaargestoomd.

Bond liep de woonkamer in. De vloerkleden waren opgerold, de boekenkasten ontdaan van hun inhoud – alles was in dozen opgeslagen –, de vloerplanken lagen er kaal bij en het meubilair stond in het midden van de kamer opgesteld, met lakens bedekt. De doordringende geur van natte verf deed zijn neus prikken. Tom Doig, de schilder, wees hem op de vochtplek op de westelijke muur die zichtbaar was geworden toen het bureau was verplaatst.

Bond gaf hem met tegenzin toestemming om de oorzaak te achterhalen en schreef een cheque voor 125 pond uit voor de verdere werkzaamheden. Hij had zichzelf al jaren beloofd dat hij zijn woning een opknapbeurt zou laten geven. Hij was gesteld op zijn appartement, op de grootte en de ligging ervan, en hij had geen verhuisplannen. Bovendien liep de pachtovereenkomst pas over veertig jaar af en Bond had het uitgerekend: tegen die tijd ben ik negentachtig, als me zoveel tijd gegeven is. En gezien zijn werk was die kans buitengewoon gering, had hij geredeneerd, waarop hij zichzelf een standje had gegeven. Waarom dacht hij na over de toekomst? Alles wat hem intrigeerde en bezighield vond plaats in het heden, en om die gedachte kracht bij te zetten hield hij zich het daaropvolgende uur bezig met het overdreven nauwgezet naloopen en becommentariëren van de door Doig verrichte werkzaamheden. Toen hij Doig en zijn mensen tot het uiterste had getergd, zei hij tegen Donalds dat ze geen koude maaltijd voor hem hoefde klaar te zetten (ze vertrok om zes uur) en verliet hij het huis, de schilders binnensmonds tierend en vloekend achterlatend.

Er scheen een bleek middagzonnetje en het was heerlijk weer. Hij wandelde op zijn gemak in westelijke richting over King's Road naar Café Picasso, overwegend of hij daar een late lunch zou nuttigen. Het was druk op straat, maar Bond lette niet op de bonte stroom voorbijgangers – op het winkelende publiek, de poseurs, de nieuwsgierigen, op de jeunesse dorée die gekleed was alsof ze op weg was naar een bont feest –, een geluid, een willekeurig beeld, had de herinnering aan de droom van de ochtend teruggebracht en hij liep weer door een oeroud eikenbos in Noord-Frankrijk in 1944, op weg naar een afgelegen kasteel. In de ogen van Bond zag Château Malflacon eruit alsof het op D-day het doelwit was geweest van een raketaanval door een Hawker Typhoon. De classicistische voorgevel was gehavend door de inslagen van de RP-3-raketten van de Typhoon en de linkervleugel

van het gebouw was uitgebrand; de verkoelde dakbalken smeulden nog na in het bleke zonlicht. Vreemd genoeg lag er een dode shetlandpony op het ovale gazon waar de met grind bedekte oprijlaan omheen liep. Er waren geen voertuigen te zien en alles leek rustig en verlaten. De manschappen van BRODFORCE knielden in het struikgewas van het kasteelpark terwijl majoor Brodie het gebouw door zijn verrekijker bestudeerde. De vogels hadden gefloten dat het een lieve lust was, herinnerde Bond zich. Er had een prettig, verkoelend briesje gestaan.

Majoor Brodie gaf korporaal Dave Tozer en Bond opdracht een omtrekkende beweging te maken om te kijken of er aan de achterzijde van het kasteel enige activiteit viel te bespeuren. Ze kregen tien minuten, daarna zou de rest van de eenheid het kasteel door de voordeur bestormen, het geheel veiligstellen en beginnen met de zoektocht.

Er had precies hetzelfde waterige zonnetje geschinen als nu, nu hij bijna bij Café Picasso was, bedacht Bond. Daarom was de herinnering teruggekomen: het was net zo'n dag als die zevende juni in 1944, even zacht, geurig, vredig. Hij en Dave Tozer waren door de bosschages langs een leeg stallencomplex gerend, waarna ze in een flinke boomgaard waren terechtgekomen, lange tijd niet onderhouden en met braamstruiken overwoekerd, met zo'n zestig of zeventig bomen: appels, peren, kweeperen, en hier en daar een enkele kersenboom die vol overrijpe vruchten hing. 'Moet u kijken, luitenant,' had Tozer grijnzend gezegd. 'Die pikken we mooi in voordat de anderen komen.' Bond stond op het punt om waarschuwend zijn hand op te steken: hij had de geur van een houtvuur geroken en aan de andere kant van de boomgaard stemmen gehoord, maar Tozer was er al naartoe gelopen om de glanzende kersen te plukken. Met zijn linkervoet verdween hij in een konijnenhol, de enkel verdraaide en brak met een droog, duidelijk hoorbaar 'krak', als van aanmaakhout dat vlam vat.

Tozer kreunde van de pijn, maar hij had inmiddels ook de

stemmen gehoord en wist een kreet binnen te houden. Hij wenkte Bond en fluisterde: 'Neem mijn sten.' Bond was zelf ook gewapend; in een holster om zijn middel droeg hij een Webley .38, die hij met enige aarzeling aan Tozer gaf om vervolgens met de sten-gun voorzichtig in de richting van de stemmen te kruipen.

Bond ging afwezig aan een tafeltje op het trottoir voor het café zitten; zijn gedachten waren nog heel ergens anders. Hij bekeek de menukaart en dwong zichzelf om zich te concentreren, waarna hij bij de serveerster een bord lasagne en een glas valpolicella bestelde. Hou op met malen, prentte hij zichzelf in, die dingen zijn een kwarteeuw geleden gebeurd, in een ander leven. Maar de beelden waren nog net zo helder als wanneer het vorige week was gebeurd. De volle, glanzende kersen, het van pijn vertrokken gezicht van Dave Tozer, de vage geur van brandend hout en het geluid van Duitse stemmen: het stond hem allemaal weer glashelder voor de geest.

Hij dwong zichzelf zijn omgeving in zich op te nemen, blij met de afleiding die werd geboden door de excentrieke clientèle van Picasso: de meisjes met hun zwaar opgemaakte donkere ogen en minirokjes, de langharige jongens met hun ribfluwelen broeken en afgedragen Afghaanse jassen. Hij nuttigde zijn geïmproviseerde late lunch en liet voortdurend zijn blik rondgaan, afgeleid door het komen en gaan van de diverse gasten. Hij bestelde nog een glas wijn en een kopje espresso, en hij bewonderde de borsten met de kleine tepels van het meisje aan de tafel naast hem, die duidelijk zichtbaar waren door haar doorzichtige blouse. Er viel toch wel iets te zeggen voor de hedendaagse mode, bedacht Bond, een opgewekte gedachte die werd ingegeven door de ongedwongen seksuele argeloosheid in zijn omgeving. Het meisje in de doorkijkblouse zoende nu met onverholen enthousiasme haar vriendje, die zijn hand op haar bovenbeen liet rusten.

Bond stak een sigaret op en zijn gedachten gingen terug naar de vrouw in het Dorchester Hotel, Bryce Fitzjohn, en naar hun

reeks ontmoetingen in de afgelopen twaalf uur. Was daar iets verdachts aan? Hij overwoog verschillende scenario's en kwam tot de conclusie dat de kans minimaal was dat er meer achter stak. Hoe had ze kunnen weten dat hij in het Dorchester verbleef? Hoe had ze het zo weten te regelen dat ze in de lift stond toen hij besloot te gaan ontbijten? Onmogelijk. Nou ja, niet onmogelijk, maar wel heel erg onwaarschijnlijk. Oké, ze had in de lobby kunnen wachten tot hij uitcheckte, maar nee, dat hield geen steek. Hij haalde haar kaartje uit zijn zak. Ze woonde in Richmond, zag hij. Een cocktailparty om zes uur met wat 'leuke en interessante' vrienden.

Bond maakte zijn sigaret uit en vroeg om de rekening. Hij dacht aan haar en haar slanke, verleidelijke lichaam. Hij voelde een kleine rilling van verlangen door zijn ingewanden en zijn kruis gaan. Eigenlijk was het gewoon geilheid. Het oerinstinct: deze is voor mij. Hij had dat gevoel een hele tijd niet meer gehad, moest hij erkennen. Ze was een buitengewoon aantrekkelijke vrouw, hield hij zich voor, en wat belangrijker was: zij vond hem ook aantrekkelijk. Misschien moest hij wat meer over haar te weten zien te komen, dat was tenslotte de correcte procedure, en misschien spannen de geluksgoden wel samen om hem een verjaarscadeautje te bezorgen. Hij legde een pondbiljet en wat kleingeld op de balie voor de rekening en de fooi, liep King's Road op en hield een taxi aan.